

Amgod NORDINE BENCHORF, BRUCE CAMPBELL, MICHA DOWNEY, KOSI HIDAMA © Kosi Hidama

een overdosis alcohol in de eigen bestee belandde.

Geen personages, wel vier herkenbare mannelijke karakters die in de loop van de voorstelling met een bewegingstoets hier en een woordenflard daar quasi-impressionistisch gestalte krijgen, zonder ooit echt uit te kristalliseren: *What do you want?* slaagt erg goed in het schetsmatig verbeelden van uiteenlopende vormen van masculiniteit. Wie de vier performers een beetje kent, herkent hun 'favoriete persoonlijkheden' ook in de uitgebeelde karakters. Maar ook met die particuliere voorkennis blijft de voorstelling vooral handelen over vier ingeburgerde sociale identiteiten, vier gangbare manieren om vorm te geven aan die soms ergerlijke, soms vertederende vormeloosheid waar mensen – mannen én vrouwen, volwassenen én kinderen – bijwijken een kosmisch patent op lijken te hebben.

Over die vormeloosheid gaat het nadrukkelijk in de lange slotscène, waarin alle voorgaande bedrijven

welhaast organisch samenkomen. Ze drijft op de *mood* van de getoonde videobeelden: nu eens blauwe wolkenlucht in beweging, dan weer twee tegen elkaar boksende mannen in een ring. En vooral wordt ze gedragen door de tegelijk melancholische en elegische muziek van Godspeed You Black Emperor!, de wellicht belangrijkste rockgroep van de voorbije jaren. *Providence*, een van de drie nummers op de debuut-cd uit 1998, start pastoraal met violen en wast vervolgens op roffelende drums en repetitieve gitaarakkoorden aan tot een barokke evenknie van Arvo Pärt. Binnen dit akoestisch landschap tonen de vier performers opnieuw een afgewogen mix van soms balletachtige, soms naar *street dance* verwijzende bewegingen.

De cirkel sluit zich, de voorstelling eindigt waar ze begon: bij een groepschoreografie, bij een reeks unisono's die vloeiendheid aan hoekigheid paart en het verschil tussen 'hoge' en 'lage' dansvormen welbewust negeert. Maar hoe anders de impliciete toon van de bewegingen,

nog versterkt door de in het begin van de slotscène gedebiteerde tekst over gewichtloos worden, ja over het ontstijgen van het lichaam door zodanig snel te bewegen dat je loskomt van de zwaartekracht en alle lijfelijke materie in pure energie, in *licht* oplost. Misschien is dat het verborgen fantasma van elke danser, gevoerd door de roes van het geconcentreerd bewegen? Het slot van *What do you want?* suggereert een andere interpretatie: we willen allemaal in een soort van God – in een anonieme kracht – veranderen om niet langer deze of gene man te moeten verbeelden.

Dat klinkt misschien allemaal wat zwaar op de hand, terwijl *What do you want?* toch in de eerste plaats een onderhoudende voorstelling is. Ronduit hilarisch is bijvoorbeeld de scène waarin de vier performers in vier kleine dwergjes veranderen, conform het eerder al in een video-fragment getoonde recept (dat ik hier niet verklap). Vier van op de rug geziene smurven zonder gezicht

die een beetje waggelen en huppelen, en elkaar tussendoor plagen en stampen: je kan er alleen maar onbedaarlijk om lachen. Al dit soort humor krijgt in de slotscène van *What do you want?* plots een heel andere betekenis, die je de hele voorstelling lang overigens wel degelijk voelt meertillen. Onderstroom wordt bovendien, de maskers worden afgeworpen en dan toont zich niet zoiets als 'een waar zelf' of 'de ware man', maar het menselijk verlangen om iedere begrenzing te overstijgen, om elke vorm af te werpen en in een heuse 'man zonder eigenschappen' – die dus geen man meer is – te veranderen.

Tijdens de voorbije jaren vielen er in Vlaanderen wel meer voorstellingen te zien die bewust uiteenlopende tussengebieden exploreerden. In die grijze zones vervaagt het onderscheid tussen artistieke genres en tussen geijkte onderscheidingen als kunst en kitsch, ernst en humor, entertainment en reflexiviteit, hoge en lage cultuur (één enkel onderscheid lijkt overigens precies hierom almaar aan belang te winnen: commercieel versus niet-commercieel). *What do you want?* surft op het eerste gezicht vrolijk mee op deze post-moderne golf. Tegelijk heeft de voorstelling een heel eigen gezicht door haar hoog *camp*-gehalte. De vele referenties aan de 'lage' cultuur putten immers haast altijd uit de transnationale massacultuur. Anders dan bijvoorbeeld het werk van een Platel of Sierens vermijden ze iedere verwijzing naar een lokaal ingebedde 'populaire cultuur'. Amgod is een internationaal gezelschap, en allicht is daarom niet een doordeweekse VTM-soap of een Gentse achterbuurt de voornaamste inspiratiebron, maar die mondiale massacultuur waarbinnen het centrum (zoals *lounge dance music* uit Berlijn) zichzelf door meerdere onzichtbare rode